

— Άχ! καυμένη· εκόπηκαν τὰ πόδια μου. Άμ αφοῦ σὺ πιά τὸ παράκανες καὶ δὲν πατάς οὐδὲ στὸ χωριὸ πιά, νὰ ἔρχουμαι ἐγὼ στὴ στάνη, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ ἐνῶ ἐκάθητο ἐπὶ μιᾷ πέτρας.

— Άς ἴσαι καλά· κάτσε, ξεκουράσου.

— Άμ θὰ γυρίσω γλήγορα στὸ σπίτι καὶ δὲ θέλω νὰ μὲ παρ' ἡ νύχτα.

— Καὶ πῶς μᾶς θυμήθηκες, νάχουμε καλὸ ρώτημα; ἔρωτᾷ ὁ Λάμπρος μετὰ τινα διακοπὴν.

— Νά! ἦρθα γιὸ κεῖνο τ' ἄρνι, τὸ θρεφτᾶρι, ποῦχει στὸ κούτελο τὸ σταυρό. Μ' ἔστειλε ὁ Γερογεωργὸς νὰ τὸ πάρω, γιατί τὸ θέλει γιὰ αὔριο.

ταίας τῆς γραίας λέξεις. Ἰστατο ἐκεῖ ὡς ἀπολιθωθείς· ἡ φωνὴ τοῦ ἐπνίγετο ἐντὸς τοῦ λάρυγγός του, μὴ δυναμένου οὐδὲ λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ. Ἐστράφη μηχανικῶς περὶ ἑαυτὸν ψιθυρίζων „ἀρρεβονιάζεται αὔριο“.

Ἡ γραία ἐξηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας.

— Ἐλα, Λάμπρο, αὔριο καὶ σὺ στὸ χορὸ νὰ παίξῃς τί φλογέρα. Τὸ χωριὸ ρωτᾷ γιὰ σένα ποῦ δὲ φαίνεσαι. Ἐλα, θὰ πᾶμε οὔλοι, θ' ἄρθῃ κ' ἡ Βάσω.

— Θ' ἄρθῃ κ' ἡ Βάσω; ἠρώτησεν ὁ βοσκός, οὐ ἡ συγκίνησις καὶ ταραχὴ διήρκει εἰσέτι.

— Βέβια θ' ἄρθῃ. Άμ αὔριο στὸ χορὸ θὰ τῇ ὁ γαμπρός.

— Ἐγὼ δὲν ἔρχουμαι στὸ χορὸ, μὲν θ' ἄρθω στὸ μικρὸ

Η ΘΗΡΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ C. F. Deiker.

— Μὴ θὰ τὸ σφάξῃ αὔριο πουναι γιορτὴ;

— Ά! μπά, μπά, θὰ το σφάξῃ αὔριο, μα ὄχι γιὰ τὴ γιορτὴ, γιὰ ἄλλη δουλειά, ἀπεκρίθη ἡ γραία, παρατηρήσασα καλῶς τὸν Λάμπρον.

— Γιὰ ποιά δουλειά; ἠρώτησεν ὁ βοσκός, αἰσθανθεὶς ἀκουσίως ἐσωτερικὴν τινα ταραχήν.

— Μὰ καλά, καλά, κ' ἐγὼ δὲ ξέρω γιατί τὸ χρειάζεται. Σὰν νὰ τὸ θέλῃ γιὰ τὰ μὰ ξέρω κ' ἐγὼ γιατί τὸ θέλει.

Ὁ Λάμπρος, τοῦ ὁποῖου ἡ ταραχὴ ἠῴξανε, παρετήρει αὐτὴν σιωπῶν, μὴ δυνάμενος καλῶς νὰ νοήσῃ τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω τῆς γραίας φράσεις.

— Νά! ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, σὰν καλὸς πατέρας σέφτεται γιὰ τὸ κορίτσι του. Τὸ θέλει τ' ἄρνι γιὸ τὰ βεβονιάσματα τῆς Βάσως, ποῦ θὰ κάνει αὔριο τὸ βράδυ.

Ἵπο βίγους κατελήφθη ὁ Λάμπρος ἀκούσας τὰς τελευ-

ἐκεῖ γκρεμό, ὅξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴ μάντρα τοῦ Γερογεωργίου. Ἀπὸ κεῖ θὰ παίξω τὴ φλογέρα καὶ θὰ κυττάζω.

Μετ' ὀλίγον ἡ μὲν γραία ἐπέστρεφεν εἰς τὸ χωριὸν, κομίζουσα τὸν ἄμνόν, ὁ δὲ πληγείς τὴν καρδίαν Λάμπρος, παρετήρει τὸν ὀπισθεν τῶν ὁρέων δύοντα ἥλιον, ὅστις ταχέως θὰ τῷ ἔφερε τὴν παρήγορον νύκτα, καὶ ἦν ἀπὸ τοῦ βράχου θὰ ἔφαλλε πρὸς τὴν ἐρωμένην θρήνους ἀπηλπισμένου ἐραστοῦ!

Ἦδη ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς γελᾷ διὰ μυρίων χρυσῶν φώτων ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἐρωμένων, οἱ δὲ ἤχοι τῆς φλογέρας τοῦ Λάμπρου ἀντηχοῦσιν εἰς ὅλην τὴν κοιλάδα! Ἐκίστη στροφὴ κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην μετὰ τῆς Βάσως συνέντευξιν κατέληγε διὰ τῆς ἐπιδοῦ, ἡπαντρεῖουσιν τὴν ἀγάπη μου . . . Ἡ Βάσω ἀπὸ τοῦ παραδύρου ἠκροῶτο δακρύουσα καὶ στενάζουσα! Ὁ Λάμπρος ὡς καθηλωθεὶς ἐπὶ τοῦ βράχου ἐπανελάμβανε χιλιάκις τὸν πόνον τοῦ στήθους του!